

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἡ πατσαβούραις, τὰ σπερματσέτα,
τὸ κρουονέρι Καισαριανῆς,
χαλιὰ καινούρια καὶ τσιγαρέτα,
δειγμα σπατάλης ἑλλεινῆς.

Σπίρτα, λουμίνια γιὰ τὰ κανδύλια,
πιατα, φλυτζάνια μὲ φαρφουρί,
χαρτιά καὶ πέναις, χρυσᾶ κοντύλια,
κι' ἐνταλματάκια γιὰ τὸν Σουρῆ.

Π. — Αὐτὸ τὸ μέτρο, βρέ ἀδελφέ μου,
μὲ ἀπελπίζει ὀδυνηρῶς . . .
παρακαλῶ σε, ἐξήγησέ μου
σαφῶς τὸ πρᾶγμα καὶ καθαρῶς.

Φ. — Πάνε λοιπὸν 'στὸ δίκαιο τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες.

Π. — Μὴ μοῦ 'μιλῆς, βρέ Φασουλῆ, ποσῶς γιὰ τέτοιαις λέραις,
γιατὶ καθὼς κταλαβῶ κι' ἐγὼ ἐκ τῶν ὑστέρων,
τὰ χάγια μας ὀφείλονται 'στὸ σμήνος τῶν πατέρων.

Φ. — Καὶ ποῦ νὰ μάθης, Περικλῆ, τὰ μυστικά των ὄλα !
θὰ βγοῦν 'στὸ φῶς ἐγκλήματα φρικτά, κεραυνοβόλα.

Π. — Αὐτὰ λοιπὸν τὰ φοβερά ἐνώπιόν μου δεῖξον.

Φ. — Ἄκουσον, φίλε Περικλῆ, κι' ἂν εἴμπορῆς μὴ φρίξον !
πλὴν καὶ τὸ μέτρον ἄνανδρε, πρέπει φρικτὸν νὰ γίνῃ,
νὰ ὄῃς ἂν ἦναι βουλευταὶ ἢ σαρκασβόρα σμήνη.

Σοῦ προσφέρουν ἐκεῖνοι μιὰ θέσι
καὶ τὴν πέρνεις ἐσύ, ἀδελφέ,
πλὴν ἀμέσω, κι' αὐτοὶ γιὰ πεσκίσι
τὸν μισὸ σοῦ γυρεύουν λευφέ.

Γιὰ Σχολεῖα, γεφύρια καὶ ἄλλα
τοῦ Κουβέρνου παράδες ζητοῦν,
βοηθήματα βγάζουν μεγάλα,
ὄλα ὁμως αὐτοὶ τὰ κρατοῦν.

Κι' ὅταν θέλουν ν' ἀφήσουν τὸ κόμμα,
γιατὶ ἄλλον δὲν τρῶνε παρᾶ,
ὄῃς συχνάτσους τοὺς βάζουν 'στὸ στόμα,
κι' ἔτσι μένουσιν 'στὴν ἴδια πλευρά.

Καὶ κατηγορητήρια κατόπιν σοῦ προτάττου.
δε' ὄσα ἐπραξαν αὐτοὶ, θὰ πράξουν καὶ θὰ πράττου,
ποῦ ἐπρεπε ἐπιτροπὴ καὶ ἀπὸ 'μας νὰ γίνῃ
μὲ πέλκεν ἀμείλικτον τὰς πράξεις των νὰ κρίνῃ,
καὶ ὕστερα, συνδικαστά, κάθε γνωστὸ μπερμπάντη
νὰ τὸν τινάξωμε κι' εἰ ὄῃς 'στὴν κόλασι τοῦ Δάντη,
ἐξω φρενῶν κραυγάζοντες εἰδῶ, εἰδῶ ἰντρατε,
ὄνη σπεράντα, αἰσχιστοι, διὰ παντὸς λασσατε !»

Π. — ὦ ! μνήσθητι, θεᾶνθρωπε, κι' ἐμοῦ ἐν Παραδείσῳ.
Φ. — Καὶ τώρα τὰ κατὰ βουλήν θὰ σοῦ ἐξιστορήσω.
'Στὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς παρατηρῶ κλητῆρας
μὲ τὴν ἐπίσημον στολὴν καὶ μὲ ὑπόπτους χεῖρας,
καὶ εἶναι ὄλοι ὄπαδοὶ τοῦ τρυφεροῦ Πετράκη,
ἀντιπροσώπου Ἀχαμνῶν μὲ διχρωμὸν μουστάκι.
Αἴφνης μοῦ λέγουσιν, Περικλῆ, ἀμέσως χειροκρότει...
γιατὶ, τοῦ λέγω, κύριε ;... μοῦ ἀπαντᾷ διότι.
Κτύπα, μωρέ, τὰ χεῖρα σου, μοῦ ἐπαναλαμβάνει,
γιατὶ ἀκούω τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Δελγηγιάννη.
'Ἐν τούτοις δὲν χειροκροτῶ... πλὴν τότε ποῖα φρίκη !
ὦ ! ἄλλο μέτρον εἰς αὐτὸ τὸ τραγικὸν προσήκει.

Χεῖρι του σηκόνει,
μιὰ μοῦ κατεβάζει,
τρίτος μὲ πλακόνει
καὶ μοῦ τὸν ἀλλάζει,
τέταρτος 'στὴ ράχη
μὲ καβδαλικεύει,
καὶ σ' αὐτὴ τὴ μάχη
ἑβδομος μὲ κλίβει.

Ἄνδρες Σπαρτιάται,
μωρὲ τί σὰς φταίω ;
ἔτσι μὴ κτυπάτε,
κι' ὄ,τι θέτε λέω.
Ζήτω τοῦ Πετράκη,
Ζήτω τοῦ Πετρίδη,
γιοῦχα τοῦ Μακράκη
καὶ τοῦ Βαρελίδη !

Καὶ τέλος πάντων μ' ἔφεραν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
χωρὶς νὰ κάμω, φίλε μου, ποσῶς πα'ανομίαν,
κι' αἴφνης ἐκεῖ 'στὰ σκοτεινὰ ποῦ 'μαύριζαν οἱ τοῖχοι
ἀκούω κάποιον φθισικὸν σιγὰ νὰ ξεροβήχῃ.
Τίς εἶ ; τοῦ λέω... τυρωρὸς Τρικούπη, μοῦ φωνάζει,
καὶ σὺ τίς εἶ ; — ὁ Φασουλῆς — καὶ πῶς εἰδῶ ; — γιὰ χάξι.
'Ἐν ἀκαρεὶ δέ, Περικλῆ, κι' αὐτὸς μοῦ διηγεῖται
ὄτι τὸν ἔφεραν ἐκεῖ κλητῆρες λωποδύται,
διότι διαδήλωσιν δὲν ἤθελε νὰ κάνη
ὑπὲρ Πετράκη ὀηλαδὴ καθὼς καὶ Δελγηγιάννη.
Βλέπων ἐγὼ τὸν θυρωρὸν πολὺ συνεκινήθη
καὶ τὰ ἐμὰ παθήματα εὐθύς τῷ διηγήθη,
ἀλλ' αἴφνης μ' ἐκυρίευσεν ἡ ἐθνικὴ ἰδέα
μὲ ἄλλο μέτρον νὰ τοῦ 'πῶ τὰ κάτωθεν σπουδαῖα.

Σὲ γνωρίζω μ' αἶμα κρῖο,
τοῦ Τρινουπη θυρωρῆ,
μας ἐνόησαν καὶ τοὺς δύο
τόσαι μαῦραι συμφοραὶ.

Ἄπ' τὰ κόκκλα βγαλμένη !...
κι' ἂν εἰς τοῦτο τὸ μανῶρι
εὐρισκόμεθα κλεισμένοι,
χαῖρε, χαῖρε, Κατσανδρί !

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ σ' ἐκαρτεροῦσα
νάβγῃς ἐξω, μασκαρᾶ,
ἐπειδὴ ἑλαχταροῦσα
νὰ 'στῆς βρέξω 'στὰ γερά.